

[Hagen Hagensen]

tror, det vil være på sin plads at gøre det, og vi har da også allerede regeringens tilsagn om, at det vil ske. Det skal naturligvis være en uvildig undersøgelse, og arbejdet i udvalget har vist, at der også på andre områder end dagpengeområdet er forhold, som trænger til at blive afklaret, men det gør ikke dagpengesagen anderledes eller mindre alvorlig og kritisabel, at der også på andre områder kan være forhold at undersøge.

Det står fast, at der er begået mange – for mange – fejl og forsømmelser i den sag, vi drøfter i dag. Lad snart tinget endeligt kunne træffe afgørelse om hele sagen og i øvrigt få underretning fra regeringen såvel om, hvad der sker af undersøgelser på andre områder som om tilrettelæggelse af forretningsgange, ikke mindst på bevillingsområdet, så vi undgår lignende forhold fremover. Det er der virkelig behov for.

Bjørn Elmquist (V):

Debatten om denne sag i folketingsalen den 8. november 1984 endte som bekendt med, at vi vedtog en dagsorden, som havde to hovedpunkter. Det ene vedrørte det, vi kalder for dagpengesagen, og det andet vedrørte fremtiden: hvordan kunne vi undgå, at tilsvarende fejl kom til at optræde i fremtiden? Den betænkning, som foreligger for os i dag, giver folketinget et svar tilbage. Jeg synes, at vores arbejde i udvalget har været rimelig godt, rimelig effektivt, og jeg vil takke sekretærerne, som har hjulpet os undervejs i de mange papirer.

For så vidt angår den første del af vores dagsorden, det med dagpengesagen, er vi jo endt i en tredelt løsning, kan man sige.

Spørgsmålet om den manglende lovhjemmel til forskudsudbetalingerne i perioden 1970–83 er endt med uddeling af næser til diverse ministre – næser er vel et uparlamentarisk udtryk, men jeg tillader mig alligevel at bruge det fra talerstolen, da det er blevet ganske udbredt i den almindelige sprogbrug.

Det andet område, hvor vi har gjort noget tilsvarende fra udvalgets side, altså indstillet til folketinget, at det bliver udgangen på det, vedrører svarene til folketingets udvalg og til folketingsmedlemmer i perioden 1979–83.

Vi har i udvalget også forsøgt at finde ud af, om vi kan gøre noget for at sikre os, at der for fremtiden gives fyldestgørende svar

til folketingsmedlemmer og til folketingsudvalg fra ministre, men vi støder naturligvis her på visse problemer, som vi alle sammen kender til. Det er klart, som justitsministeren har sagt i et af sine svar, at der er en vis nedre grænse for, hvad man kan tillade i det politiske spil, men den er svær at sætte. På den anden side må jeg udlægge resultatet af udvalgsarbejdet sådan, at vi i nogle tilfælde har ment, at man var betænkeligt nær og formentlig også under denne grænse.

Det tredje spørgsmål, vi har beskæftiget os med inden for dagpengesagen, er det såkaldte rentetab. Hvem har nydt godt af det? Hvor er de penge endt henne, som staten har mistet i de år? Det er her, vi ender med at opfordre regeringen til at nedsætte en kommissionsdomstol, der skal prøve at undersøge, hvem der har nydt godt af rentetabene. Er det A-kasser, er det pengeinstitutter, eller er det eventuelt andre, og hvor kan ansvaret herfor placeres?

Der er heller ingen tvivl om, at på grund af den almindelige rentehøjde i samfundet er de væsentligste tab forekommet i perioden 1976–83, også fordi det var i den periode, arbejdsløsheden desværre blev rigtig stor.

Venstre er tilfreds med, at der bliver nedsat en kommissionsdomstol. Vi håber, at den gennem et hurtigt udredningsarbejde kan klarlægge de nævnte forhold.

Man har også været inde på den mulighed, som i sjældne tilfælde tidligere er forekommet, at benytte en parlamentarisk kommission. Når vi støttede tanken om en kommissionsdomstol, var det først og fremmest på grund af, at den i modsætning til en parlamentarisk kommission ikke vil komme til at bestå af politikere, men af uvildige personer udefra, formentlig ledet af en dommer, sædvanligvis en højesteretsdommer – det hørte vi også justitsministeren tale om i sit indlæg for lidt siden. Det er også venstres opfattelse, at man i offentligheden kunne have set med misbilligelse på, at politikere udredede andre politikeres, måske endda partifællers, forhold.

For så vidt angår den anden del af vores dagsorden: fremtiden, er vi tilfredse med, at der nu nedsættes et uvildigt, udenforstående udredningsorgan – sådan har vi forstået at regeringen vil følge henstillingen fra folketinget – som skal gennemgå forskudsudbetalinger i det hele taget inden for centraladmini-